

lentekriebels

Tekst: Gerard van Eijden

Let terras is half gevuld met mensen die, net als ik, genieten van de eerste overtuigende zonactiviteit van het jaar. Het klimatologische voorjaar is nog geeneens begonnen, maar de zon laat vandaag zien dat ze met dit jaar erg goede voornemens heeft. Helemaal lente is het nog niet. De bomen zijn nog kaal en daardoor ontbreekt de groene achtergrond die een lentedag tot een echte lentedag maakt. En het valt nog niet mee om de warmte van de zon te vangen. Je moet een enigszins pedante houding aannemen, met je ogen dicht en je gezicht naar boven gericht, om de energie van de zonnestrallen maximaal te voelen.

Terwijl het werkende deel van onze samenleving aan ons terras voorbijsnelt, geniet ik van mijn bestaan als terraszitter. Dat vergt overigens een buitengewoon grote inzet van je observerende vermogen. Ook moet je fantasie combineren met mensenkennis, die natuurlijk vooral gestoeld is op het tot een bedenkelijk niveau toepassen van ernstige vooroordelen. Inmiddels heb ik jarenlang ervaring opgedaan in deze observaties en ben ik er, al zeg ik het zelf, erg goed in. Hoewel ik wel moet bekennen dat het zelden komt tot een verificatie van mijn ingevingen. Maar het filosoferen over de achtergronden van een persoon is vaak interessanter dan de confrontatie met de werkelijkheid.

Naast mij zit een ouder echtpaar. Zij heeft het blauwgrijze haar waarmee oudere vrouwen zich een verzorgd bejaard uiterlijk aanmeten. Hij draagt een crèmekleurige, lange wollen jas met zwarte handschoenen. Een stel dat hun AOW heeft aangevuld met de opbrengsten van een indrukwekkend vermogen. Dacht ik zo. Een stel dat gezond is, alle tijd heeft en niet op de centjes hoeft te letten. En even op het terras is gaan zitten om vast te wennen aan de zon. Handig als ze straks drie weken doorbrengen aan de Franse Riviera, die dan nog niet met toeristen is overgoten, maar wel op zijn mooist is doordat alles in bloei staat.

Het is druk op straat. Veel mensen hebben de lunch achter de rug en haasten zich naar hun kantoor om de middaguren te laten verstrijken. In deze wijk met veel kantoren zijn de meeste voorbijgangers goed gekleed. Vrijwel alle mannen dragen een strak pak met een felgekleurde stropdas, die met een forse brede knoop bijeengehouden wordt. Roze, gele, felblauwe en gifgroene dassen draven voorbij, alsof donkerblauwe en grijze exemplaren helemaal niet meer gedragen mogen worden. Ook de vrouwen zien er verzorgd uit. De meesten zijn in een mantelpakje gehuld en lopen op naaldhakken.

Deze mensen zijn druk met de voorbereidingen van hun presentaties, hun marketingstrategieën, hun financiële verslagleggingen of hun consultancyrapporten. Heerlijk om deze mensen in hun dagelijkse drukte te aanschouwen vanuit een terrasstoel en voorzien van een glas rode port. Maar in al hun dagelijkse kantoordrukke zijn deze mensen niet echt inspirerend voor een ervaren observator. Niet uniek, te veel dertien in een dozijn, niet opvallend genoeg. Het lijkt wel of deze mensen juist hun best doen om zoveel mogelijk op alle anderen te lijken, om zo min mogelijk op te vallen.

Dan valt mijn oog op een jonge vrouw. Niet vanwege haar felrode mantelpakje dat van haar lichaam alleen dát accentueert wat ook geaccentueerd moet worden. Niet vanwege haar prachtige lange benen die eindigen in stijlvolle rode pumps. Niet vanwege haar losse blonde haar dat danst in de tred van haar snelle pas. En niet vanwege haar strakke, zwartleren aktetas. Het is haar totale verschijning waarmee ze de blik vangt van iedere voorbijganger. Hoofden draaien om. Verkeerssituaties worden genegeerd. Gesprekken verstommen. Het plaatje past perfect bij mijn zonnige lentedstemming.

Deze vrouw lijkt me niet de jonge manager die op weg is naar een belangrijke meeting. Daarvoor straalt ze te veel spontane levenslust uit. Ze is ook niet de directiesecretaresse die zich naar haar werkgever haast. Veel te vrijgevochten! Ze lijkt mij ook niet de jonge student op weg naar een college over de gevolgen van de globalisering op ons leefklimaat. Ze heeft veel levenservaring, dat zie je zo. Ze hoeft haar niets meer wijs te maken, die heeft alles al meegemaakt. Nu ze vlak bij ons terras is, kan ik ook haar blik beter onderscheiden. Nee, dit is niet de jonge, talentvolle neurochirurg. Daarvoor is ze te frivol.

Ik hoor hoe haar hakken op de stenen tikken. Het klinkt kordaat, zelfverzekerd en het is duidelijk dat ze weet waar ze naartoe moet. Deze dame zou toch ook best een veelbelovend financieel talent kunnen zijn, die vermogende mensen adviseert hoe ze nog meer kunnen verdienen. Maar daarvoor lijkt ze me niet serieus genoeg. Je kunt wel met haar lachen, daar twijfel ik niet aan.

Ze is inmiddels zo dichtbij dat ik zelfs haar gezicht goed kan zien. Ze is niet zwaar opgemaakt. Een beetje mascara en een lichte teint lippenstift. Nu zie ik ook dat ze achter haar zakenkoffer een tas heeft met daarin een net aangeschaft modieuze lingerie-setje. Zou ze toch gewoon een fotomodel zijn met een succesvolle ondernemer als echtgenoot? Nee, zij is nog niet getrouwd, ze is veel te losjes.

Ze is mijn tafeltje voorbij, zodat ik een blik kan werpen op haar welgevormde achterzijde. Ik ben ook maar een man en bij een dergelijk strakke rok bestudeer ik altijd de mogelijkheid van de aanwezigheid van een string. Maar door het ontbreken van uitpuilende huddelen, veroorzaakt door de smalle bandjes van het ondergoed, worden mijn vermoedens niet bevestigd.

Deze jonge vrouw krijgt de aandacht van iedereen. Ze moet wel succesvol zijn. Indrukwekkend gevonden worden. Intelligent ook. Schitterende carrière. Fotoshoots op witte stranden. Buitengewoon veel geld tot haar beschikking. Mijn zelfbenoemde mensenkennis geeft geen ruimte voor enige twijfel.

Plotseling wijkt ze uit naar rechts en loopt met een holletje het terras op. "Mijnheer van Vliet, dat ik u hier tref. Wat goed van u dat u even van het mooie weer geniet." De vrouw van het oudere echtpaar naast mij kijkt haar vriendelijk aan, terwijl haar man nauwelijks merkt dat er tegen hem wordt gesproken. "Ja zuster, toen u vanmorgen mijn man in bad hielp, zei u al dat het mooi weer zou worden. En de receptioniste van het verpleegtehuis, u weet wel Ankie, heeft ons even hier gebracht met haar auto. Dat is zo lief van haar. Krijgt mijn man eindelijk ook eens wat zon."

In de stralende lentedzon neem ik met verbazing nog een slokje van mijn port. Toch maar eens gaan werken aan mijn mensenkennis...